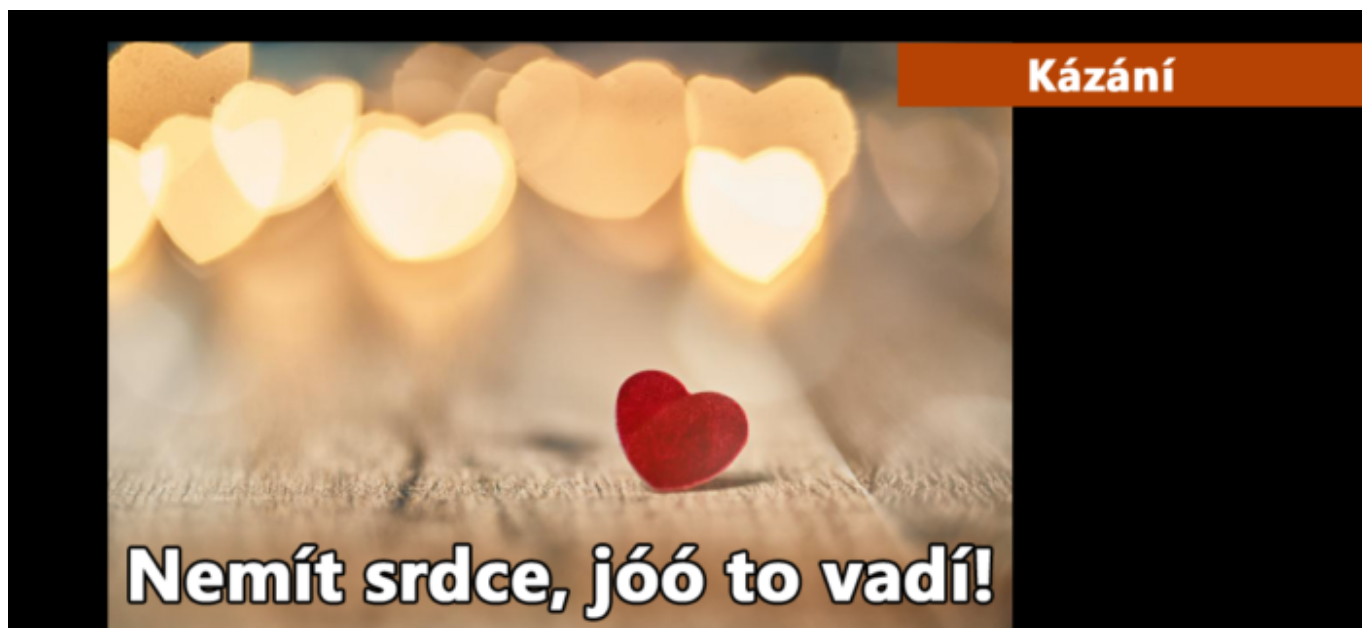
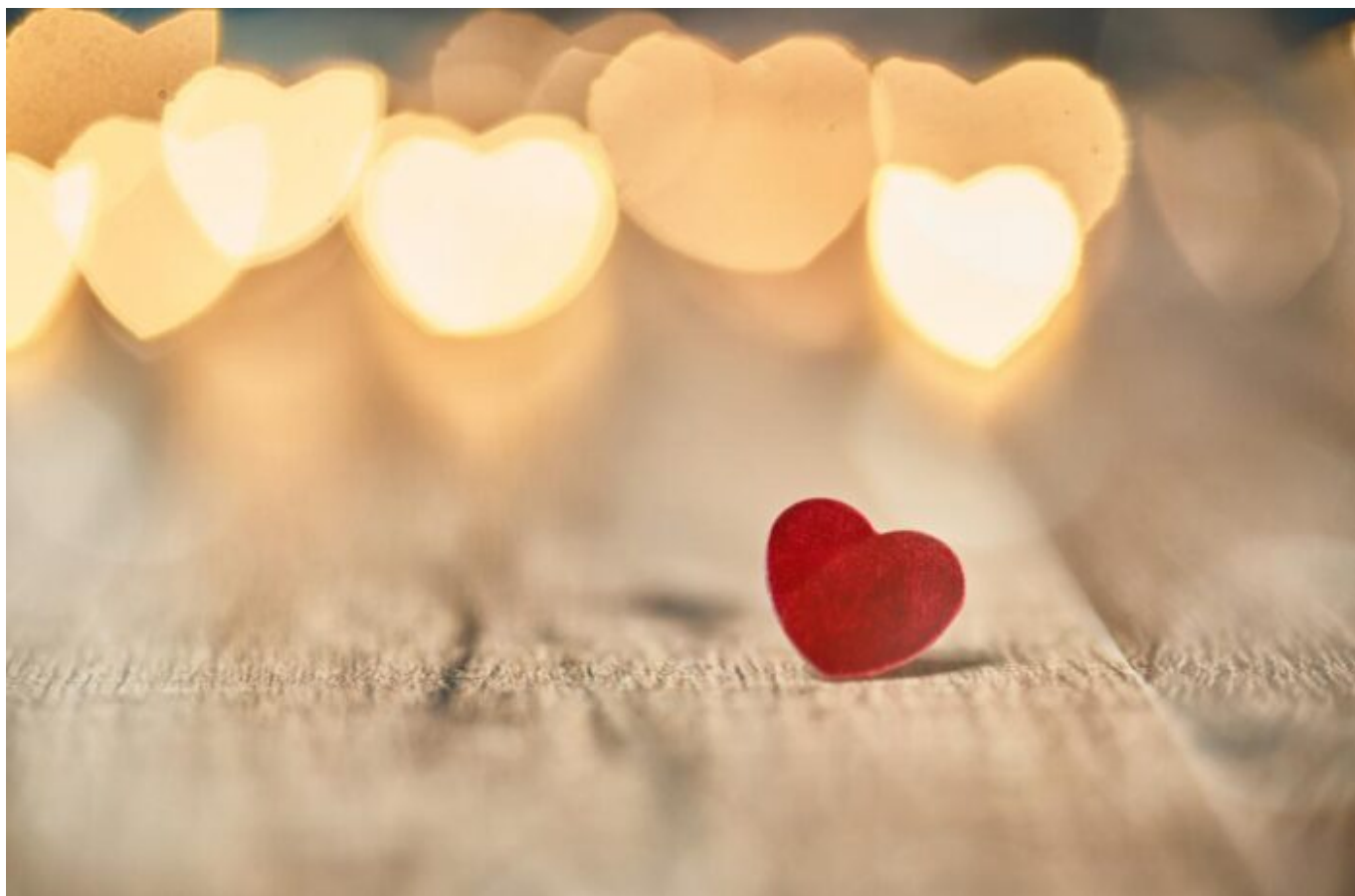

Kázání: 218. Nemít srdce, jóó to vadí!

Kázání

Nemít srdce, jóó to vadí!

čtení: Marek 2, 23 - 3, 6

23 Jednou v sobotu procházel obilím a jeho učedníci začali cestou mnout zrní z klasů.

24 Farizeové mu řekli: „Jak to, že dělají v sobotu, co se nesmí!“

25 Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když měl hlad a neměl co jíst, on i ti, kdo byli s ním?“

26 Jak za velekněze Abiataru vešel do domu Božího a jedl posvátné chleby, které nesmí jíst nikdo kromě kněží, a dal i těm, kdo ho provázeli?“

27 A řekl jim: „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu.

28 Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou.“

1 Vešel opět do synagógy; a byl tam člověk s odumřelou rukou.

2 Číhali na něj, uzdraví-li ho v sobotu, aby jej obžalovali.

3 On řekl tomu člověku s odumřelou rukou: „Vstaň a pojď doprostřed!“

4 Pak se jich zeptal: „Je dovoleno v sobotu jednat dobře, či zle, život zachránit, či utratit?“ Ale oni mlčeli.

5 Tu se po nich rozhlédl s hněvem, zarmoucen tvrdostí jejich srdce, a řekl tomu člověku: „Zvedni ruku!“ Zvedl ji, a jeho ruka byla zase zdravá.

6 Když farizeové vyšli, hned se proti němu s herodiány umlouvali, že ho zahubí.

Sestry a bratři, první, co mě napadlo po přečtení dnešního oddílu z Markova evangelia, bylo „vadí, nevadí“. Ony dva krátké příběhy mi v mysli vybavily právě tuhle dětskou hru.

Nebyl jsem si ale úplně jistý, jaká má vlastně pravidla. Hledal jsem na Googlu, dokonce jsem se slušně zeptal umělé inteligence. Vyhledávač mi urputně nabízel titulek nějakého filmu a inteligence si, jak ona to často dělá, když neví, vymýšlela nesmysly.

Nakonec pravidla objevila Pavla v knížce s příznačným názvem *Retrohraní*, aneb *přes 200 her z doby, kdy nebyly mobily*. Došlo mi, proč Google s inteligencí mlčeli. „Vadí, nevadí“ dneska už nikdo nehraje.

Ve skutečnosti to ale není zas tak docela pravda. V trošičku upravené podobě ji každý hrajeme dnes a denně, jenom si to neuvědomujeme.

„Vadí, nevadí?“ proběhne nám hlavou, když si kupujeme nový kus do svého šatníku a snažíme si představit, jak v něm budeme vypadat – lépe řečeno, jak nás v něm budou vidět lidé, s nimiž přicházíme do styku.

„Vadí, nevadí?“ visí ve vzduchu, když se vracíme z práce nerudní a utrháme se na některého z členů rodiny. „Vadí, nevadí?“ šimrá v našem svědomí, když spěcháme a ručička tachometru leze tam, kde by rozhodně být neměla.

Většinou nám naštěstí naše kiksy projdou. Kolegyně v práci si sice pomyslí něco o našem vkusu, ale

nové šaty nahlas komentovat nebude. Rodina se nám taktně uklidí z cesty, dokud nás nabručenost nepřejde, a řidič, kterému se tlačíme na zadek jeho vozu, zachová klid a nechá nás benevolentně předjet.

Konflikty většina lidí v podstatě nemá ráda a tak se obvykle tváří jako že nevadí. Říká se tomu tolerance a je to bezesporu užitečná věc. Bez vzájemné tolerance bychom se ocitli v nekonečném sváru a nebylo by to nic hezkého.

Jenže každá tolerance je, jak se hezky česky říká, vocaď až pocad'. Prostě jsou chvíle a situace, kdy člověk musí říct „vadí“, kdy se musí ozvat. Nejen proto, že mu řeči nebo jednání toho druhého vadí osobně – to by se ostatně dalo často nějak skousnout – ale hlavně proto, že pokud by se nikdo neozval, pokud by nikdo neukázal na jisté mantinely, časem by na to mohli doplatit všichni.

Není to tak dávno, co se, pod fotografií žáků jedné teplické základní školy uveřejněné na sociálních sítích, kvůli původu dětí objevily nenávistné komentáře. Naštěstí se našli lidé, kteří měli za to, že tohle vadí a nahlásili to na policii.

Mantinely jsou potřeba. Bez nich by se svět stal hororem, v němž mají navrch nejrůznější příšernosti. Na druhou stranu, pokud se onoho „vocaď pocad'“ chopí lidé úzkoprsí a malicherní, může se ze života stát horor v opačném gardu.

Prostor mezi mantinely dokážou zúžit tak důkladně, že si člověk připadá jak ve vězení – veškeré vaše jednání potom podléhá regulaci, prakticky nic se nesmí, pouze ve vyjmenovaných případech se něco malinko může.

Vůbec netvrdím, sestry a bratři, že byli všichni farizejové úzkoprsí, malicherní a netolerantní. Jako v každé názorové skupině, ať už je to politická strana nebo církev, najdou se lidé otevření a snášenliví vedle lidí zkostnatělých a nesnášenlivých.

Farizejové si bezesporu uchovávali vysoký mravní standard a jako takoví byli mezi lidmi uznáváni. Snažili se dodržovat Mojžíšův zákon do nejmenších drobností, a to ne proto, aby si snad zasloužili Boží přízeň, prostě jen chtěli dát Hospodinu najevo svou vděčnost a loajalitu.

Našli se mezi nimi samozřejmě i tací, kteří si na svém přístupu zakládali a protože jej považovali za jediný možný, posuzovali podle sebe všechny ostatní.

Setkáváme se s tím i mezi některými současnými křesťany. Poznáte je podle toho, že mají takzvaně jasno. Jsou přesvědčení, že jejich církev nebo jejich porozumění Bibli je jediné možné a všichni ostatní bloudí na scestí nebo alespoň podle nich nejsou obrácení, znovuzrození, správně ukotvení, prostě opravdoví křesťané.

Jakmile dostanou příležitost, hned si vás proklepnou, jak si stojí vaše víra, jestli věříte Písmu doslovně, uznáváte autoritu jejich lídrů a náležitě odsuzujete všechny, které odsuzují oni.

Ne to není farizejství, to bychom farizejům křivdili. Není to ani konzervatismus, to bychom křivdili všem poctivým konzervativcům. Jedná se o docela obyčejnou úzkoprsost smíchanou s notnou dávkou malichernosti, namyšlenosti a nesnášenlivosti. Tahle nepřiliš chutná směsice netolerance se dá nalézt v každém lidském společenství.

Když jednou lidé tohoto ražení vyšpehovali, že Ježíšovi učedníci v sobotu, kdy se nemá nic dělat, mnuli cestou klasy obilí, aby utišili hlad, hned byl oheň na střeše: „Jak to, že dělají v sobotu, co se nesmí!“

A když později, zase v sobotu, Ježíš uzdravoval člověka s odumřelou rukou, číhali na něj, aby ho přistihli přímo při činu. Není divu, že se na ně podíval s hněvem, jak jsme četli, protože co je moc, to je moc. Tady se už nedá tvářit, jako že nevadí.

Když kritizovali učedníky, prosím, ale když se ukázalo, že tihle bohorovnní posuzovatelé mají srdce tvrdá až tak, že se jim nelíbí, když se někdo uzdraví, tak to fakt vadí, to vadí, jó to vadí!

Možná vám také jako mně, sestry a bratři, v tuto chvíli v hlavě naskočil text známé písničky Uhlíře a Svěráka. Zpívá se v ní o tom, že nemít prachy nevadí, nemít srdce vadí, zažít krachy nevadí, zažít nudu, jóó to vadí.

A věřte mi, s malichernými, namyšlenými a nesnášenlivými lidmi, co nemají srdce, je děsná nuda. Všechno mají nalajnované, mantinely blízko sebe, aby nebyl žádný prostor pro svobodný pohyb. Jakápak tolerance, když jsou skálopevně přesvědčeni o své jediné možné pravdě. Ne, tohle fakt vadí.

Navíc, v celém tom dnešním příběhu z evangelia bije do očí jedna důležitá okolnost. Sobota byla Hospodinem ustanovena, aby si lidé odpočinuli od práce a všedních starostí. Sedmého dne má po všech upachtěných dnech týdne přijít ke slovu radost a potěšení.

„Sobota je učiněna pro člověka, ne člověk pro sobotu,“ říká Ježíš na adresu sebejistých slídlů, co si předsevzali odhalovat údajná pochybení druhých. Samozřejmě, že se jim tenhle nečekaný závan svobody v jimi sešněrovaném prostoru vůbec nelíbil. „Když vyšli, hned se proti němu umlouvali, že ho zahubí,“ tak končí dnešní čtení.

Tihle lidé to jinak neumějí. Jejich míra tolerance je tak malá, že se do ní nevejde nikdo jiný. Proto tak rádi ty druhé odstraňují, vylučují a likvidují.

Ale učedníci po Ježíšově ukřižování nečekaně zjišťují, že jejich učitel navzdory všemu žije, že prostor svobody, radosti a potěšení už není dostupný jenom jeden den v týdnu, ale napořád.

První křesťané si uvědomili, že díky Ježíšovi nastala dlouho očekávaná věčná sobota. Sice si jí my lidé ještě dost často všelijak kazíme, ale to nic nemění na tom, že svět se změnil.

Ostatně právě tohle zjištění vedlo první křesťany k tomu, že přestali sobotu světit a místo ní si začali pravidelně na Den Páně, v neděli, připomínat Kristovo vzkříšení. Sobota jakožto den odpočinku a radosti se totiž rozšířila na všechny dny v roce.

Ne že bychom snad měli přestat chodit do práce, o tom to není. Co určitě můžeme a máme, je užívat si Kristova přátelství, užívat si také odpočinku od všeho pokryteckého posuzování druhých, od štourání se v nepodstatných věcech, od slídění po prkotinách.

A pokud se týká mantinelů vocaď až pocad', podstatně se nám to zjednodušilo. Vlastně jde jen o jedno jediné. Ježíš to na jiném místě řekl stručně: „Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi“ (Lukáš 6, 31). Prostě jde o to mít srdce na pravém místě, protože zažít krachy nevadí, ale nemít srdce, jóó to vadí!

PeČ

SPCH 2. 6. 2024

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)